

hertil ved de Udtalelser, vi i Gaar hørte, navnlig af de ærede Medlemmer for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Jensen) og for Veile Amts 3die Valgkreds (H. Nielsen). Disse to ærede Medlemmer vare i den Grad Modstandere af det her foreslaæde Princip, nemlig, at Forsørgelsesstedet bestemmes ved Fjødelskommunen, og at i Forbindelse dermed et femtenaarigt Ophold kunde træde i Stedet for Fjødelskommunen, at de endog gif til den modsatte Yderlighed, at ville paasta, at det ubetinget burde være Opholdskommunen, som skulde afgive Forsørgelsesstedet. Seg kan nu dog ikke tro, at de ærede Medlemmer have ment, at der i den blotte Omstændighed, at en Person i en vis Kommune er bleven trængende til Fattighjælp og altsaa har faaet Fattighjælp, skulde ligge en Forpligtelse for denne Kommune til at paatage sig hans og maaste Kones og Børns Forsørgelse for Livstid. Meningen maa dog være den, at hver Gang en Person bliver trængende, skulde det bestemmes efter Opholdsstedet paa den Tid, hvor han skal have sin Understøttelse, af hvem denne skal ydes, saa at altsaa den Hjælp, han fik, ikke skulde kunne fordres refunderet af Fjødelskommunen. Seg tror nu, at man kan sige, at, hvis denne Ordning bliver indført, saaledes at altsaa Enhver, der kommer til at trænge, blot behøver at henvende sig til den Kommune, hvor han netop opholder sig — og han kan jo skifte sit privatretlige Domicil saa ofte, han vil; det skiftes ved en blot Villieserklæring — saa vil en saadan Ordning gjøre Landet til Bagabondernes Elysium; enhver Bagabond, som bliver kjed af den Fattighjælp, han faar — han holder maasse ikke af Maden paa Fattighuset der — behøver blot at udvandre til en anden Kommune; det er jo Opholdskommunen, der bestemmer Forsørgelsen. (Indsigelser). Ja, mine Herrer, jeg veed meget vel, at der ikke er nogen af de ærede Medlemmer, som virkelig, naar han tænker Ranken igjennem, et eneste Dieblit vil fastholde dette Princip om Opholdskommune som Forsørgelsessted; det er en Absurditet. Seg tror ogsaa, at det maatte være en siebliffelig Distraction, naar De virkelig kunde mene, at Opholdskommunen skulde lægges til Grund for Forsørgelsen; De vilde da nødvendigvis komme til at bestemme, at Opholdet skulde være af en vis Varighed i Kommunen, for at denne Kommune skal blive forsørgelsespligtig. Saa kommer man imidlertid ind paa det Spørgsmaal: Hvor langt skal dette Ophold være? Der kan være meget forskjellige Meninger derom. Nogle kunne sige: tre Maanedes, Andre: — saaledes som det tidligere var — tre Aar, eller, som det nu er, fem Aar; der har været Tale om ti Aar; den ærede Minister foreslaar femten Aar. Det er jo her som altid, hvor der er Tale om at sætte en vis Periode, der kommer noget Vilkaarligt dervi. Imidlertid maa jeg dog mod Bestemmelsen af en kort Tidsfrist allerede strax fremhæve, at det jo

er indlysende, at jo kortere den Periode er, som udfordres for at opnaa Forsørgelsesret i en Kommune, i desto højere Grad vil man være udsat for alle disse demoraliserende Transaktioner, som saa ofte ere omtalte. Sætter man f. Ex. tre Maanedes — jeg veed ikke, om det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds har tænkt sig denne Frist, noget Saadant maa der jo være tænkt paa — saa vil der hver tredie Maaned være at træffe Foranstaltninger til at transportere ud af Sognet de Personer, som man var udsat for at skulle give Fattighjælp. Man var altsaa hver tredie Maaned udsat for disse Efterstræbelser af Opholdskommunen. Dernæst er der en Omstændighed, som jeg synes strax taler imod at gjøre Opholdet for kort, nemlig den, at det jo meget let kan hende, at en Person ved et kortvarigt Ophold kan blive kastet over paa en Kommune for hele sin Levetid. Er det en Bagabond, vil han muligvis ikke kunne faae fast Ophold i en anden Kommune, fordi han bestandig vil trænge til Fattighjælp, og saa vil den Kommune, der har havt denne Person i tre Maanedes, i hvilke han netop ikke er kommen til at trænge til Fattighjælp, muligvis kunne faae Personen med Kone og Børn til Understøttelse for Livstid. Vilken rimelig Grund er der til, at en Kommune, fordi en Person har boet i den i tre Maanedes uden at faae Fattighjælp, skal have ham med Kone og Børn at forsørge for Livstid? Naar man har villet søge en Grund til denne Bestemmelse om at paalægge Opholdskommunen, det vil sige den Kommune, hvor han har havt et Ophold af en vis Varighed, Forsørgelsespligten, saa har man talt om det Rimelige og Billige i, at den Kommune, der havde nydt Godt af en Persons Arbeidskraft, der har slidt ham op, som man har kaldt det, ogsaa skal underholde ham, naar han bliver trængende. Nu vil jeg for det Første hertil gjøre opmærksom paa, at, fordi en Person kommer ind i en Kommune og arbejder i den, deraf følger ikke, at hans Tilstedeværelse som Arbejder medfører noget Gode for Kommunen; det beror aldeles paa Omstændighederne; det kan lige saa godt være et Onde, idet det nemlig kommer an paa, hvor vidt der i Kommunen er Trang til hans Arbeidskraft eller ikke. Er der i Forveien overflødig Arbeidskraft i Kommunen, vil Indvandringen af en Person, af en Arbejder fra en anden Kommune meget vel kunne føre til, at en anden af de tilstedeværende Arbeidere, der maasse hidtil har kunnet slaa sig igjennem, fordi der netop har været saa meget Arbejde, nu bliver skubbet ud og kommer over paa Fattigvæsenet. Denne Indvandring begynder altsaa med, at en Person, som tidligere har kunnet ernære sig selv, bliver skubbet over paa Fattigvæsenet; saa slider han sig maasse igjennem i Kommunen i 5 Aar, og naar disse 5 Aar ere gaaede, i hvilke det er lykkedes ham at finde Ophold, saa vil han komme over paa Fat-